Pentru Legionari
Vol. I
de Corneliu Zelea Codreanu
- continuare -

CÂTEVA OBSERVATIUNI ASUPRA DEMOCRATIEI

Voiesc ca în paginile ce urmeazã sã fac câteva însemnãri trase din experienta zilnicã în asa fel încât sã poatã fi întelese de orice legionar tânãr sau muncitor.

Trãim în hainele, în formele democratiei. Sunt oare bune? Încã nu stim. Un lucru însã îl vedem. Îl stim precis. Cã o parte din natiunile cele mai mari si mai civilizate din Europa au aruncat aceste haine si s-au îmbrãcat în altele noi. Oare sã le fi aruncat de bune? Alte natiuni fac toate sfortãrile sã le arunce si sã le schimbe si ele. De ce? Sã fi înnebunit oare toate natiunile? Si sã fi rãmas numai politicienii românicei mai întelepti oameni din lume? Pare cã nu-mi vine sã cred. Cei ce le-au schimbat sau cei ce vor sã le schimbe, desigur cã vor fi având fiecare motivele lor.

Dar de ce sã ne ocupãm noi de motivele altora? Sã ne ocupãm mai bine de motivele care ne-ar face pe noi, românii, sã ne schimbãm aceste haine ale democratiei. Dacã nu avem motive, dacã pentru noi sunt bune, atunci noi le pãstrãm, chiar dacã toatã Europa le-ar arunca. Iatã însã cã nici pentru noi nu sunt bune, pentru cã:

1. Democratia sfarmã unitatea neamului românesc, împrãstiindu-l în partide, învrãjbindu-l si expunându-l dezbinat în fata blocului unit al puterii iudaice, într-un moment greu al istoriei sale. Numai acest argument este atât de grav pentru existenta noastrã, încât ar fi un suficient motiv ca aceastã democratie sã fie schimbatã, cu orice ne-ar putea garanta unitatea, deci viata. Cãci dezbinarea noastrã înseamnã moartea.

2. Democratia transformã milioanele de jidani în cetãteni români.

Fãcându-i egali cu românii. Dându-le aceleasi drepturi în stat. Egalitate? Pe ce bazã? Noi suntem aici de mii de ani. Cu plugul si cu arma. Cu munca si cu sângele nostru. De unde egalitate cu cel ce de abia de 100, de 10 sau de 5 ani, aici? Privind trecutul, noi am creat statul acesta. Privind vi itorul, noi românii, avem rãspunderea istoricã întreagã a existentei României Mari. Ei n-au nici una. Ce rãspundere pot avea jidanii în fata istoriei pentru disparitia statului român?

Prin urmare: nici egalitate în muncã, jertfã si luptã la crearea statului si nici egalitate de rãspundere pentru viitorul lui. Egalitate? Dupã o veche maximã, egalitate înseamnã a trata inegal lucrurile inegale. Pe ca bazã cer jidanii tratament egal, drepturi politice egale cu ale românilor?

3. Democratia este incapabilã de continuitate în efort.

Pentru cã împãrtitã în partide care guverneazã, câte un an, doi sau trei, este incapabilã de a concepe si realiza un plan de lungã duratã.Un partid anuleazã planurile si eforturile celuilalt. Ce s-a conceput si clãdit de unul azi, se dãrâmã în ziua urmãtore de altul. Într-o tarã în care este nevoie de constructie, al cãrei moment istoric este însãsi constructia, acest dezavantaj al democratiei este o primejdie. Ca într-o gospodãrie în care s-ar schimba în fiecare an stãpânii, venind fiecare cu alte planuri, stricând ce au fãcut unii si apucându-se de alte lucruri care si ele sã fie stricate de cei ce vor veni mâine.

4. Democratia pune în imposibilitate pe omul politic de a-si face datoria cãtre neam.

Omul politic de cea mai mare bu nãvointã devine în democratie sclavul partizanilor sãi, întrucât, ori le satisface poftele personale, ori acestia îi distrug gruparea. Omul politic trãieste sub tirania si permanenta amenintare a agentului electoral. El e pus în situatia de a alege: ori desfiintarea muncii sale de o viatã, ori satisfacerea partizanilor. Si atunci omul politic le satisface poftele. Dar nu din buzunarul sãu, ci din buzunarultãrii. Creazã posturi, functii, misiuni, comisiuni, sinecure, toate puse în sarcina bugetului tãrii,care apasã tot mai mult pe spinarea, din ce în ce mai istovitã, a poporului.

5. Democratia este incapabilã de autoritate. Pentru cã îi lipseste puterea sanctiunii. Un partid nu ia mãsuri în contra partizanilor lui, trãind din afaceri scandaloase de milioan e, din hotie si pradã, de fricã sã nu-i piardã. Nici împotriva adversarilor, defrica acestora sã nu-i demaste propriile afaceri si incorectitudini.

6. Democratia este în slujba marii finante. Din cauza sistemului costisitor si a concurentei dintre diferite grupãri, democratia cere sã fie alimentatã cu bani multi. Ca o consecintã fireascã ajunge sluga marii finante internationale jidãnesti care o subjugã, plãtind-o.
În modul acesta soarta unui neam este datã pe mâna unei caste de bancheri.

ELECTIUNE, SELECTIUNE SI EREDITATE

Poporul nu se conduce dupã vointa lui: democratia. Nici dupã vointa unei persoane: dictatura. Ci dupã legi . Nu e vorba de legile fãcute de oameni.
Sunt norme, legi naturale de viatã si norme, legi naturale de moarte. Legile vietii si legile mortii. O natiune merge la viatã sau la moarte dupã cum respectã pe una sau pe alta din aceste legi.

*

Rãmâne un lucru de stabilit. Cine, din mijlocul unei natiuni, poate întelege sau intui aceste norme? Poporul? Multimea? Cred cã i se cere prea mult. Multime nu întelege nici alte legi mai mãrunte. Nu numai cã nu le poate prinde ea din vãzduh, dar trebuie sã i se explice multã vreme, sã i se repete în mod insistent, sã fie chiar pedepsitã, pentru a le putea întelege.
Iatã câteva legi imediat necesare vietii ei, pe care le întelege cu greu: cã în caz de boalã infectioasã, trebuie izolarea bolnavului si dezinfectie generalã; cã în casã e nevoie sã intre soarele, deci trebuie ferestre mari; cã vitele, dacã sunt îngrijite si hrãnite mai bine, dau

mai mult pentru hrana omului etc.
Dacã multimea nu poate întelege sau întelege cu greu câteva legi imediat necesare vietii ei, cum îsi poate imagina cineva cã multimea, care în democratie trebuie sã se conducã pe ea, va putea întelege cele mai dificile legi naturale, va putea intui cele mai fine si mai imperceptibile norme de conducere omeneascã, norme care o depãsesc pe ea, viata ei, necesitãtile vietii ei, care nu i se aplicã direct ei, ci care se aplicã unei entitãti superioare ei: natiunea?
Dacã pentru a face cineva pâine trebuie sã fie specializat, dacã pentru a face ghete, pentru a face pluguri, pentru a face agriculturã, pentru a conduce un tramvai, trebuie specializare; pentru cea mai grea conducere, aceea a unei natiuni, nu trebuie o specializare? Nu trebui esc anumite însusiri?
Concluzia: un popor nu se conduce prin el însusi, ci prin elita lui. Adicã prin acea categorie de oameni nãscuti din sânul sãu cu anumite aptitudini si specialitãti.

Dupã cum albinele îsi cresc „regina", tot astfel un popor trebuie sã-si creascã elita lui. La fel multimea, în nevoile ei, apeleazã la elita ei, la înteleptii satului.

*

Cine alege aceastã elitã? Multimea?

Pentru orice „idei" sau pentru orice candidat la guvernare, se pot capta oameni. Se pot câstiga voturi. De aceea, nu depinde de întelegerea de cãtre popor a acelor „idei", „legi" sau „oameni", ci de cu totul altceva: de mãiestria oamenilor în a capta bunãvointa multimii.

Multimea e cea mai capricioasã si cea mai nestabilã în pãreri. De la rãzboi încoace aceeasi multime a fost rând pe rând: averescanã, liberalã, nationalistã, national-tãrãnistã, iorghistã etc. Ridicând în slavã pe fiecare, ca dupã un an sã-l scuipe, recunoscându-si prin aceasta propria greseală, rãtãcire si incapacitate. Criteriul ei de alegere este: „Sã ma i încercãm si pe altii". Deci alegerea se face nu dupã studiere si cunoastere, ci la noroc si la întâmplare.

Douã idei contrarii. Una cuprinde adevãrul si cealaltã minciuna. Se cautã adevãrul. Adevãrul nu poate fi decât unul. Se pune la vot. Una întruneste 10.000 de voturi, alta 10.050. Este oare posibil ca 50 de voturi în plus sau în minus sã determine adevãrul sau sã-l nege? Adevãrul nu depinde nici de majoritate, nici de minoritate, el îsi are legile sale si triumfã, dupã cum s-a vãzut, împotriva tuturormajoritãtilor, chiar zdrobitoare.

Gãsirea adevãrului nu poate fi încredintatã majoritãtilor, dupã cum în geometrie teoria lui Pitagora nu are a fi pusã la votul multimii, pentru ca aceasta sã-i hotãrascã adevãrul sau sã i-l nege. Si dupã cum chimistul, care voieste sã obtinã amoniac, nu are a se adresa multimii pentru a decide prin votul ei cantitãtile de azot si de hidrogen. Si dupã cum un agronom, care a studiat ani de zile agricultura si legile ei, nu are a se prezenta dupã aceea la vot în fata unei mul timi spre a se convinge, prin rezultatul votului, de valoarea lor.

*

Poate poporul sã-si aleagã elita? De ce nu-si aleg atunci soldatii pe cel mai bun general? Pentru ca sã poatã alege, acest juriu colectiv, ar trebui sã cunoascã bine:

a.Legile strategie, tacticii, organizãrii etc.
b.Întrucât persoana X se conformeazã prin aptitudinisi stiintã acestor legi.

Fãrã aceste cunostinte nu poate nimeni sã aleagã.

Multimea, dacã voieste sã-si aleagã elita, este neapãrat necesar sã cunoascã legile de conducere ale organismului national si întrucât candidatii se conformeazã prin aptitudini si stiintã acestor legi.

Multimea însã nu poate cunoaste nici aceste legi si nici oamenii. Iatã de ce credem cã o elitã nu poate fi aleasã de multime.

A încerca alegerea acestei elite, este ca si cum am avea pretentia de a determina, prin vot si majoritãti, poetii din sânul unei natii, scriitorii, mecanicii, aviatorii sau atletii.

Democratia, asadar bazatã pe principiul electiunii, alegându-si ea elita, sãvârseste o fundamentalã eroare din care decurge întreaga stare de nenorocire, turburare si mizerie a satelor. Ne gãsim la un punct capital. Deoarece de la aceastã eroare de conceptia democraticã pleacã, am putea spune, toate celelalte erori.

Multimile fiind chemate sã-si leagã elita,acestea nu numai cã nu sunt în stare sã-si descopere si sã-si aleagã elita, dar mai mult, aleg afarã de mici exceptii, tot ce este mai rãu în sânul unei natiuni.

Deci nu numai cã democratia înlãturã elita nationalã, dar o înlocuieste cu ce este mai rãu în mijlocul natiei. Democratia va alege: pe oameni fãrã nici un fel de scrupul, deci fãrã moralã. Pe cei care vor plãti mai bine, deci pe cei cu mai multã putere de coruptie. Pe scamatori, sarlatani, demagogi, care vor iesi mai bine la concursul de scamatorie , sarlatanie, demagogie, din timpul perioadei electorale. Printre ei se vor strecura si câtiva oameni de treabã, oameni politici chiar, de bunã credintã. Vor fi sclavii celor dintâi.

Adevãrata elitã a unei natii va fi înfrântã, înlãturatã, pentru cã ea va refuza sã concureze pe aceste teme. Ea se va retrage si va sta ascunsã. De aici, consecinte funeste pentru stat.

Când un stat este condus de o asa zisã „elitã", formatã din tot ce are el mai rãu, mai nesãnãtos, mai stricat, este oare admisibil ca cineva sã se mai întrebe de ce statul se ruineazã?

Iatã cauza tuturor celorlalte rele: imoralitate, coruptie, desfrâu, în toatã tara, jaf si pradã în averea statului, exploatare pânã la sânge a poporului, sãrãcie si mizerie în casele acestuia, lipsa simtului de împlinire a datoriilor în toate functiile, dezordine si dezorganizare în stat, nãvala strãinilor cu bani din toate pãrtile, ca la magazinele cãzute în faliment, care-si desfac mãrfurile pe nimic. tara se vinde la licitatie: „Care dã mai mult?" Pânã în cele din urmã, aici ne va duce democratia.

În România, de la rãzboi încoace în special, democratia ne-a creat, prin acest sistem de alegeri, o „elitã nationalã" de româno-jidani, având la bazã: nu vitejie, nici iubire de tarã, nici jertfã, ci vânzarea de tarã, satisfacerea interesului personal, mita, traficul de influentã, îmbogãtirea prin exploatare si furt, hotia, lasitatea, adicã doborârea adversarului prin intrigã.

Această „elitã nationalã" dacã va continua sã ne conducã va duce la desfiintarea statului national român.
Deci, în ultimã analizã, problema care se pune astãzi poporului român si de care depind toate celelalte, este înlocuirea acestei elite cu o elitã nationalã, având la bazã: virtutea, iubirea si jertfa pentru tarã, dreptatea si dragostea pentru popor, cinstea, munca, ordinea, disciplina, mijloacele loiale si onoarea.

**

Cine sã facã această înlocuire? Cine sã fixeze noua elitã la locul ei? Rãspund: oricine în afarã de multime. Admit oricare alt sistem în afara „democratiei", care vãd cã mã omoarã sigur pe mine, poporul român.

Noua elitã româneascã si orice elitã din lume trebuie sã aibã la bazã principiul selectiunii sociale. Adicã în mod natural se selectioneazã din corpul natiunii, adicã din marea masã sãnãtoasă a tãrãnimii si muncitorimii, permanent legatã de pãmânt si de tarã, o categorie de oameni cu anumite însusiri, pe care apoi si le cultivã. Ea devine elita nationalã. Aceasta trebuie sã conducã o natiune.

*

Când poate fi sau când trebuie consultatã o multime? În fata marilor hotãrâri care o angajeazã. Pentru a-si spune cuvântul, dacã poate, dacã nu poate, dacã e pregãtitã sufleteste sau nu. I se aratã cãrarea si i se cere sã rãspundã dacã se simte în stare sã meargã pe ea. Este consultatã asupra sortii sale. Aceasta înseamnã consultarea popor ului. Nu înseamnã alegerea elitei de cãtre popor.

*

Dar repet întrebarea: cine fixeazã pe fiecare a locul sãu, în cadru elitei si cine cântãreste pe fiecare? Cine constatã selectiunea si dã consacrare membrilor elitei noi? Rãspund: elita precedentã. Aceasta nu alege, nu numeste ci consacrã pe fiecare la locul pe care s-a ridicat singur prin capacitatea si valoarea lui moralã. Consacrarea o face seful elitei, consultându-si elita.
Deci o elitã nationalã, trebuie sã aibã grijã de a-si lãsa o elitã mostenitoare . O elitã înlocuitoare. Dar nu bazatã pe principiul ereditãtii, ci numai pe principiul selectiunii sociale aplicat cu cea mai mare strictete. Principiul ereditãtii nu este suficient în sine.
Dupã principiul selectiunii sociale, primenitã necontenit cu elemente din adâncurile natiei, o elitã se pãstreazã totdeauna viguroasã. Greseala istoricã a fost în aceea cã acolo unde s-a creat o elitã bazatã pe principiul selectiunii, aceasta a pãrãsit de a doua zi principiul care i-a dat nastere, înlocuindu-l cu prin cipiul ereditãtii si consacrând sistemul nedrept si condamnat al privilegiilor din nastere. Ca o protestare împotriva acestei greseli, pentru înlãturarea unei elite degenerate si pentru abolirea privilegiilor din nastere, s-a nãscut democratia.
Pãrãsirea principiului selectiunii a dus la o elitã falsã si degeneratã, iar aceasta a dus la rãtãcirea democratiei.

***

Principiul selectiunii înlãturã deopotrivã si principiul electiunii si principiul ereditãtii. Ele nu pot sta împreunã. Între ele este un conflict, pentru cã din douã una: ori existã un anumit principiu al selectiunii si atunci nu are ce cãuta pãrerea si votul multimii, ori alegem noi oamenii si atunci nu mai functioneazã selectiunea.

De asemenea, dacã ne servim de selectiunea socialã, nu are ce cãuta ereditatea. Aceste douã principii nu pot merge împreunã decât dacã mostenitorul corespunde legilor selectiunii.

*

Dar dacã o natiune nu are o adevãratã elitã, prima care s-o poatã fixa pe a doua? Rãspund printr-o singurã frazã, care cuprinde un adevãr indiscutabil: În cazul acesta elita se naste din rãzboi cu elita degeneratã sau falsã. Tot pe principiul selectiunii.

***

Asadar, în rezumat, rolul unei elite este:

a.De a conduce o natiune dupã legile vietii unui neam.
b.De a-si lãsa o elitã mostenitoare bazatã nu pe principiul ereditãtii, ci pe acela al selectiunii, cãci ea cunoaste legile vietii si poate judeca întru cât persoanele se conformeazã prin aptitudini si stiintã acestor legi.

Ca un grãdinar care îsi va conduce grãdina sa si va avea grijã ca înainte de a muri sã-si lase mostenitor, înlocuitor. Cãci el este singurul care poate sã spunã cine dintre toti cei cu care lucrat este cel mai bun pentru a-i lua locul si continua opera sa.

Pe ce trebuie sã se întemeieze o elitã:

a.Curãtenia sufleteascã.
b.Capacita tea de muncã si de creatie.
c.Vitejia.
d.Viatã asprã si rãzboire permanentã cu greutãtile asezate în calea neamului.
e.Sãrãcie, adicã renuntarea voluntarã de a acumula averi.
f.Credinta în Dumnezeu.
g.Dragostea.

***

Am fost întrebat dacã activitatea noastrã de pânã acum se aflã pe linia Bisericii Crestine. Rãspund: Facem o mare deosebire între linia pe care mergem noi si linia Bisericii Crestine. Linia Bisericii este cu mii de metri deasupra noastrã. Ea atinge perfectiunea si sublimul. Nu putem coborî aceastã linie pentru a explica faptele noastre.

Noi, prin actiunea noastrã, prin toate faptele si gândurile noastre, tindemcãtre aceastã

linie, ne ridicãm spre ea, atât cât ne permite greutatea pãcatelor cãrnii si condamnarea la care am fost sortiti prin pãcatul originar. Rãmâne de vãzut cât am putut, prin sfortãrile noastre pãmântesti, a ne înãlta cãtre aceastã linie.

INDIVID, COLECTIVITATE NATIONALÃ, NATIUNE

„Drepturile omului" nu sunt mãrginite numai de drepturile altui om, ci si de alte drepturi. Pentru cã existã trei entitãti distincte:

1.Individul.
2.Colectivitatea nationalã actualã, adicã totalitatea indivizilor din aceeasi natie, trãind într-un stat, la un moment dat.
3.Natiunea, acea entitate istoricã trãind peste veacuri cu rãdãcinile înfipte în negura vremii si cu un viitor infinit.

O nouã mare eroare a democratiei bazatã pe „drepturile omului" este aceea de a nu recunoaste si a nu se interesa decât de una din aceste trei entitãti: individul . Pe a doua o neglijeazã sau îsi bate joc de ea, iar pe a treia o neagã. Toate trei îsi au drepturile si datoriile lor. Dreptul de a trãi. Si datoria de a nu periclita dreptul la viatã al celorlalte douã. Democratia nu se ocupã decât de asigurarea dreptului individului. De aceea asistãm în democratie la o rãsturnare formidabilã. Individul crede cã poate sã împieteze cu drepturile sale nelimitate asupra drepturilor colectivitãtii întregi, pe care poate sã o încalce si sã o jupoaie. De aceea asistãm, în democratie, la acest tablou sfâsietor, la aceastã anarhie, în care individul nu voieste sã recunoascã nimic deasupra interesului sãu personal. La rândul ei, colectivitatea nationalã are o tendintã permanentã de a sacrifica viitorul – drepturile natiunii – pentru interesele ei prezente.

De aceea asistãm la nemiloasa exploatare sau chiar înstrãinare a pãdurilor, a minelor, a petrolului, uitând cã în urma noastrã sunt sute de generatii românesti, copiii copiilor nostri, care asteaptã sã trãiascã si ei, ducând mai departe viata neamului. Aceastã rãsturnare, aceastã rupere de raporturi cãreia democratia i-a dat nastere, constituie o adevãratã anarhie, o desfiintare a ordinii naturale si este una din cauzele principale a stãrii de tulburare a societãtii de astãzi. Armonia nu se poate restabili decât prin reîntronarea ordinii naturale. Indiv idul trebuie subordonat entitãtii superioare, colectivitatea nationalã, iar aceasta trebuie subordonatã natiunii. „Drepturile omului" nu mai sunt nemãrginite, ele sunt mãrginite de drepturile colectivitãtii nationale, iar drepturile acesteia sunt mãrginitede drepturile natiunii.

***

În sfârsit, s-ar pãrea cã în democratie cel putin individul, încãrcat de atâtea drepturi, trãieste minunat. În realitate însã – si aici stã tragedia finalã a democratiei – individul nu are nici un drept, cãci ne întrebãm: unde este libertatea întrunirilor, unde este libertatea scrisului, unde este libertatea constiintei. El trãieste sub teroare, tare de asediu, cenzurã, cu mii de arestati si cu oameni ucisi pentru credinta lor, ce pa vremea celor mai tirani conducãtori de popoare. Unde este „dreptul multimii suverane" de a decide soarta sa, când întrunirile sunt interzise, iar de la vot zeci de mii e oameni sunt opriti, maltratati,

amenintati cu moartea, omorâti. Veti zice:da, dar acestia vor sã schimbe constitutia, sã restrângã libertãtile, sã întroneze altã formã de stat!

Întreb: poate sustine democratia cã un popor nu e liber si nu-si poate decide singur soarta sa de a-si schimba constitutia, de a-si schimba forma statului, cum vrea el, de a trãi în libertãtile mari sau mici pe care le vrea el?

Aici e tragedia finalã.

În realitate, în democratie omul nu are nici un drept. El însã nu si le-a pierdut nici în folosul colectivitãtii nationale, nici în acela al natiunii, ci în folosul unei caste politico-financiare de bancheri si agenti electorali.

În sfârsit, ultima binefacere pentru individ. Democratia masonicã, printr-o perfidie neasemuitã se transformã în apostol al pãcii pe pãmânt. Dar în acelasi timp proclamã rãzboiul dintre oameni si Dumnezeu. „Pace între oameni" si rãzboire contra lui Dumnezeu.

Perfidia constã în aceea cã întrebuinteazã cuvintele Mântuitorului: „Pace între oameni", transformându-se apoi în apostol al „pãcii", iar pe El condamnându-L siarãtându-L ca vrãjmas al omenirii. Si în fine, perfidia constã în aceea cã prefãcându-se a voi sã apere viata oamenilor, în realitate nu-i duc decât la pierderea vietii. Prefãcându-se cã vor sã-i apere de moartea prin care, nu fac altceva decât ating diavolescul scop, acela de a-i condamna la moarte vesnicã.

NEAMUL

Când zicem neamul românesc, întelegem nu numai pe toti românii trãind pe acelasi teritoriu, având acelasi trecut si acelasi viitor, acelasi port, aceeasi limbã, aceleasi interese prezente.

Când zicem neamul românesc, întelegem: toti românii vii si morti, care au trãit de la începutul istoriei pe acest pãmânt si care vor mai trãi si în viitor.

Neamul cuprinde:

1. Toti românii aflãtori, în prezent, în viatã.
2. Toate sufletele mortilor si mormintele strãmosilor.
3. Toti cei ce se vor naste români.

Un popor ajunge la constiinta de sine când ajunge la constiinta acestui întreg, nu numai la acea a intereselor sale.

Neamul are:

1. Un patrimoniu fizic, biologic:carnea si sângele.
2. Un patrimoniu material : pãmântul tãrii si bogãtiile lui.
3. Un patrimoniu spiritual, care cuprinde:

a. Conceptia lui despre Dumnezeu , lume si viatã. Aceastã conceptie formeazã un domeniu, o proprietate spiritualã. Frontierele acestui domeniu sunt fixate de marginile strãlucirii conceptiei lui. Existã o tarã a spiritului national, tara viziunilor lui, obtinute

prin revelatie si prin proprie sfortare.

b.Onoarea luice strãluceste în mãsura în care neamul s-a putut conforma, în existenta sa istoricã, normelor izvorâte din conceptia lui despre Dumnezeu, lume si viatã.

c.Cultura lui:rodul vietii lui, nãscut din propriile sfortãri în domeniul gândirii si artei.Aceastã culturã nu este internationalã. Ea este expresia geniului national, a sângelui. Cultura este internationalã ca strãlucire, dar nationalã ca origine. Fãcea cineva o frumoasã comparatie: si pâinea si grâul pot fiinternationale ca articole de consumatie, dar vor purta pretutindeni pecetea pãmântului în care s-au nãscut.

Toate aceste trei patrimonii îsi au importanta lor. Pe toate un neam trebuie sã si le apere. Dar cea mai mare însemnãtate o are patrimoniul sãu spiritual, pentru cã numai el poartã pecetea eternitãtii, numai el strãbate peste toate veacurile. Grecii antici nu trãiesc prin fizicul lor, oricât de atletic – din el n-a mai rãmas decât cenusã – si nici prin bogãtiile materiale, dacã le-ar fi avut, ci prin cultura lor.

Un neam trãieste în vesnicie prin conceptia, onoare si cultura lui. De aceea conducãtorilor natiilor trebuie sã judece si sã actioneze nu numai dupã interesele fizice sau materiale ale neamului, ci tinând seama de linia lui de onoare istoricã, de interesele eterne. Prin urmare, nu pâine cu orice pret, ci onoare cu orice pret.

TELUL FINAL AL NEAMULUI

Este viata?

Dacã este viata, atunci nu intereseazã mijloacele pe care neamurile le întrebuinteazã spre a si-o asigura. Toate sunt bune, chiar si cele mai rele.

Se pune deci problema: dupã ce se conduc natiile în raport cu alte natiuni? Dupã animalul din ele? Dupã tigrul din ele? Dupã legea pestilor din mare sau a fiarelor din pãdure?

Telul final nu este viata. Ci Învierea. Învierea neamurilo r în numele Mântuitorului Iisus Hristos. Creatia, cultura, nu-i decât un mijloc, nu un scop, cum s-a crezut, pentru a obtine aceastã înviere. Este rodul talentului pe care Dumnezeu l-a sãdit în neamul nostru, de care trebuie sã rãspundem. Va veni o vreme c ând toate neamurile pãmântului von învia, cu toti mortii si cu toti regii si împãratii lor.Având fiecare neam locul sãu înaintea tronului lui Dumnezeu. Acest moment final , „învierea din morti", este telul cel mai înalt si mai sublim cãtre care se poate înãlta un neam.

Neamul este deci o entitate care îsi prelungeste viata si dincolo de pãmânt. Neamurile sunt realitãti si în lumea cealaltã, nu numai pe lumea aceasta.

Sfântul Ioan, povestind ceea ce vede dincolo de pãmânturi, spune:

„Cetatea n-are trebuin tã nici de soare, nici de lunã ca s-o lumineze; cãci o lumineazã slava lui Dumnezeu si luminãtoru lei este mielul. Neamurile vor umblaîn lumina ei si împãratii pãmântului îsi vor aduce slava si cinstea lor în ea.

(Apocalips, 21, 23-34)"

Si în altã parte:

„Cine nu se va teme, Doamne, si cine nu va slãvi numele tãu? Cãci numai Tu esti sfânt si toate neamurile vor veni si se vor închina înaintea Ta, pentru cã judecãtii Tale au fost arãtate.

(Apocalips, 15, 4)"

Nouã, românilor, neamului nostru, ca orisicãrui neam din lume, Dumnezeu ne-a sãdit o misiune. Dumnezeu ne-a hotãrât un destin istoric. Cea dintâi lege pe care un neam trebuie s-o urmeze este aceea de a merge pe linia acestui destin, împlinindu-si misiunea încredintatã. Neamul nostru n-a dezarmat si n-a dezertat de la misiune., oricât de grea si de lungã i-a fost calea Golgotei lui. Si acum ni se ridicã în fatã obstacole înalte ca muntii. Fi-vom noi, oare, generatia debilã si lasã, care sã lãsãm din mâinile noastre, sub presiunea amenintãrilor, linia destinului
românesc si sã pãrãsim misiunea noastrã ca neam în lume?

MONARHIA SI LEGILE MONARHIEI

În fruntea neamurilor, deasupra elitei, se aflã monarhia. Resping republica.

În istorie s-au vãzut monarhi buni, foarte buni, slabi sau rãi. Unii s-au bucurat de onoruri si dragostea popoarelor pânã la sfârsitul vietii, altora li s-a tãiat capul. N-au fost, deci, toti monarhii buni. Monarhia însã, a fost totdeauna bunã. Nu trebuie sã se confunde omul cu institutia, trãgându-se concluzii false.

Pot fi preotii rãi, dar pentru aceasta, nu putem trage concluzia cã trebuie sã desfiintãm Biserica si sã ucidem pe Dumnezeu cu pietre.

Sunt, desigur, si monarhi slabi sau rãi, dar nu putem renunta la monarhie.

În agriculturã avem un an bun si un an rãu, sau unul bun si doi rãi; cu toate acestea, lumii nu i-a trecut încã prin gând sã se lase de agriculturã.

***

Un monarh face ce vrea? Atunci, când e mare si când e mic? Când e bun si când e rãu?

Un monarh nu face ce vrea. Un monarh e mic, atunci când face ce vrea si e mare, atunci când face ce trebuie. Existã o linie e vietii neamului. Un monarh e mare si bun, atunci când se mentine pe aceastã linie. E mic sau rãu, în mãsura în care se îndepãrteazã de aceastã linie a vietii neamului sau i se opune. Iatã legea monarhiei. Sunt si alte linii care pot ispiti un monarh: linia intereselor personale, linia intereselor unei clase, linia intereselor unui grup, linia intereselor strãine (dinãuntru sau din afara hotarelor).

El trebuie sã le înlãture pe toate si sã urmeze linia neamului.

Stefan cel Mare, de o jumãtate de mie de ani, strãluceste în istorie si românii nu-l mai uitã, pentru cã s-a confundat perfect cu linia de viatã a neamului.

Regele Ferdinand, împotriva oricãror legãturi si interese, s-a plasat pe linia neamului, a îndurat cu el, a fãcut jertfã alãturi de el, a izbândit cu el. Prin aceasta , el este mare si nemuritor.

LUPTA DE LA TUTOVA

17 APRILIE 1932

Dupã alegerile de la Neamt nu trecuserã decât patru luni si tânãra oaste legionarã a intrat într-o nouã luptã. La începutul lui ianuarie 1932 s-a declarat vacant un loc de deputat la Tutova. Am studiat situatia. Aici, al alegerile generale, avusesem numai 500 de voturi. Judetul era slab; dar era bine încadrat de Covurlui, Cahul si Tecuci, încât puteam sã fac usor deplasãri de legionari.

Mi s-a pãrut cã am putea obtine victoria. M-am gândit la importanta si rãsunetul pe care le-ar avea o nouã biruintã. Douã victorii consecutive a celei mai tinere organizatii împotriva tuturor partidelor politice i-ar fi mãrit considerabil prestigiul în ochii tãrii. Am luat hotãrârea sã candideze tatãl meu, fiindu-mi cel mai necesar în miscare, atât în Parlament cât si în afarã, pentru organizare si propagandã. Alegerile s-au fixat pentru 17 martie.

La 9 ianuarie am lansat un manifest în întreg jud etul. La 10 ianuarie a sosit tatãl meu cu o primã echipã. Au venit apoi echipele din Iasi, Tecuci, Beresti si Cahul.

În primele trei sãptãmâni, rapiditatea si eroismul micilor forte legionare au determinat un curent de simpatie pentru noi în întreg judetul. Pe o iarnã grea, cu zãpezi mari, cu ger, partidele nu se puteau deplasa. Ele asteptau o vreme mai bunã. În acest timp însã, peste dealuri, prin zãpadã pânã la brâu, prin viscol, legionarii strãbãteau din sat în sat.

Pe la începutul lui februarie, luptaa început sã devinã grea. În fata noastrã se ridica coalitia liberalã-tãrãnistã-lupistã-cuzistã cu o înversunare pe care noi nu o mai cunoscusem pânã atunci. Guvernul a trecut la mãsuri de adevãratã teroare. Presa jidoveascã ne atacã cu vehementã.

Simteam nevoia de a mai întãri fortele. Am trimis ultimele rezerve de la Iasi sub comanda lui Totu. Altele nu mai aveam decât la Bucuresti. Cu acestea însã, se punea o problemã grea pentru noi, aceea a transportului. N-aveam bani. Am chemat atunci legionarii si l e-am propus o mãsurã eroicã: sã porneascã pe jos de la Bucuresti la Bârlad, o distantã de aproape 300 km, explicându-le cã cest mars va însemna pentru victorie mai mult decât 100.000 de manifeste. El va constitui, sigur, un mare discurs eroic, adresat de legionari românilor din Tutova.

Legionarii au primit propunerea cu entuziasm. Peste o sãptãmânã o echipã de circa douãzecisicinci, sub comanda lui Stelescu, ajutat de Caratãnase si Doru Belimace, a plecat pe jos de la Bucuresti la Tutova. Dupã un mars greu de 10 zile, prin viscol, au ajuns la Bârlad, primiti cu însufletire de întreaga populatie. Dar prigoana s-a întetit pânã la ultima încordare posibilã. A fost adus în judet colonelul de jandarmi Ignat, cu forta mari, având ordinul din partea ministrului deinterne, dl. Argetoianu, ca legionarii sã fie scosi pe targã din întreg judetul. Mici echipe era imposibil sã mai poatã înainta. Am

fãcut atunci douã echipe puternice, sub comanda lui Victor Silaghi si Stelescu, care, sustinându-se una pe alta, sã poatã în ainta pe linia Puesti-Dragomiresti, însotind pe tatãl meu. O altã echipã mai micã am trimis-o în directia Bãcani. Aceste douã directii mai rãmãseserã nebãtute. Ele constituiau jumãtatea de nord-este a judetului. Sudul, cealaltã jumãtate, fusese bine lucrat ã de tatãl meu, de dl. D. Popescu, seful judetean, de Victor Silaghi, de Teodor Tilea si Ion Antoniu, cu primele echipe.

Cele douã echipe din nord au înaintat, luptând pe un mare viscol, peste 40 km, având si câtiva rãniti, pe tocu si altii. În nordul judetului ele au fost întâmpinate de mari forte de jandarmi. Echipele s-au baricadat atunci în podul unei case pustii, unde au rezistat fãrã foc, hranã si apã timp de 48 de ore. În cele din urmã s-au putut retrage, dupã un mars greu de o noapte, pe care l-auexecutat în conditiuni cu adevãrat eroice si numai datoritã încãpãtânãrii lui Victor Silaghi, care a îmbãrbãtat legionarii zdrobiti de obosealã, de frig si de foame, îndemnându-i sã meargã pânã la ultima rezistentã posibilã. Acest copil orfan, fiul preotul ui român Silaghi din Careii Mari, ucis de unguri la 1918 în conditiuni tragice, a luptat cu adevãratã vitejie.

La sfârsit, echipele acestea au fost înconjurate de forte mari si aduse în Bârlad. Tatãl meu a fost arestat si închis în arestul unui regiment.

Echipa a treia a fost decimatã complet în lupta de la Bãcani. Aici, înainte de a intra în sat, pe înserate, a fost atacatã de un mare numãr de jandarmi. Seful echipei, legionarul Popescu Lascãr, lovit în cap cu arma, a cãzut primul în nesimtire într-un lacde sânge. Ceilalti legionari au refuzat sã se retragã. au atacat cu piepturile goale, fãrã nimic în mânã, încercând sã intre în sat. Rând pe rând, au cãzut toti în nesimtire. Ultimul a atacat singur. A cãzut în genunchi sub lovituri, s-a înãltat, a atacatdin nou. S-a prãbusit alãturi de camarazii lui. Întreaga echipã a cãzut în nesimtire într-un lac de sânge. De acolo au fost târâti prin zãpadã de jandarmi distantã de doi kilometri, pânã la postul din sat. La ora 1 noaptea, un cãlãret a adus vestea în Bâr lad a celor întâmplate seara la Bãcani. Echipa de ieseni, sub conducerea lui Totu, care sosise la 12 noaptea la Bârlad, a pornit imediat pe jos, în ajutorul camarazilor rãniti. Dupã o luptã de la ora 3 jumãtate la 5 dimineata, în care timp jandarmii au tras toate
cartusele pe care le aveau, legionarii au ocupat postul de jandarmi, gãsind înãuntru încã în nesimtire, trântiti la pãmânt, pe legionarii cãzuti în lupta de Bãcani. Ei i-au ridicat si transportat la spitalul din Bârlad.

***

Lucrurile n-au rãmas însã aici. Jidãnimea a pornit o uriasã campanie de presã, atacându-ne cu un cinism si o nedreptate revoltãtoare. Un val de minciuni, insulte, calomnii s-a abãtut asupra noastrã. Toate grupãrile politice se coalizaserã spre a ne scoate din luptã.

A DOUA DIZOLVARE A GÃRZII

MARTIE 1932

Izbiti de jandarmi, atacati de presa jidovească, peste capul nostru cade o nouã dizolvare a Gãrzii, hotãrâre datã printr-o simplã decizie ministerialã.

Desi ne gãseam în cadrul celei mai perfecte legalitãti, guvernul Iorga-Argetoianu, cãlcând Constitutia si legile, ne dizolvã în mod arbitrar. Sediile din nou au fost ocupate si sigilate. Tipografia de la Iasi închisã. Atacati de presã, suntem pusi în imposibilitate de a ne apãra, toate publicatiile noastre fiind suspendate. În Parlament încerc sã vorbesc, dar sunt împiedicat de zgomotele majoritãtii, care nu-mi permite sã mã apãr.

Candidatura totusi n-au putut-o opri.

Echipa de la Bucuresti a fost evacuatã. Rând pe rând si celelalte. Echipa iesenilor, în numãr de 30, sub conducerea lui Totu, fiind dusã la garã pentru aceeasi operatie de evacuare, rupe cordoanele si ocupã sala de asteptare, unde se baricadează si rezistã 24 de ore, pânã când este atacatã cu gaze. Pânã la sfârsit însã, este suitã în tren si evacuatã.

În oras nu mai rãmân decât Ibrãileanu, Nutu, Esanu si tatãl meu arestat. Prigoana începe asupra satelor. tãrani, învãtãtori si preoti, sunt arestati si bãtuti; casele lor cãlcate. alegerile se amânã cu o lunã, pentru 17 aprilie.

Tatãl meu este eliberat. Intervin în luptã, prezentându-se în oras, bãtrânii, în frunte cu Hristache Solomon, Cornel Cambureanu, Ventonic, Ifrim, Pr. Isihie, Peceli, Potolea etc. Îi împart pe la diferite sectiuni. Se strecoarã noaptea, fiecare la postul sãu. Echipele din judetele vecine pãtrund d in nou în Tutova prin diferite puncte. Echipa Gh. Costea trece Bârladul, prin apã pânã la gât, toate intrãrile fiind pãzite. Ea se prezintã udã la sectiile de votare.

În dimineata de 17 aprilie începe votarea. Continuã ziua si noaptea. La 18 aprilie, ora 5 dimineata, se anuntã victoria legionarã: 5.600 voturi; liberalii: 5.200; tãrãnistii: 4.000; celelalte grupãri: sub 2.000; cuzistii: 500 voturi.

Aceastã a doua biruintã legionarã, în contra coalitiei tuturor politicienilor români, obtinutã prin îndârjirea si vointa de fier a legionarilor, prin eroismul si sângele lor, înfruntând obstacole, insulte, lovituri si prigoniri, a stârnit un entuziasm de nedescris în toatã tara.

NOI ALEGERI GENERALE

IULIE 1932

Tatãl meu a fost validat în ultima zi a sesiunii parlamentare. Odihna noastrã n-a durat decât o sãptãmânã, deoarece guvernul Iorga a cãzut. S-a constituit un guvern national-tãrãnist în frunte cu dl. Vaida.

Intrãm într-o nouã luptã, sleiti de puteri fiziceste si materialiceste. Suntem în iunie 1932. De la 15 decembrie 1929, suntem într-o luptã permanentã: decembrie 1929 – aprilie

1930, campaniile din Covurlui, Cahul, Turda, Tecuci. Vara lui 1930, pregãtire asi interzicerea marsului în Basarabia. Sunt închis pânã în toamnã. În octombrie si noiembrie suntem înMaramures. Iarna lui 1931 ne gãseste în închisoare. Primãvara lui 1931, luptã în alegerile generale. Vara lui 1931, alegerile de la Neamt.Iarna lui 1932, alegerile de la Tutova. Iar acum intrãm din nou în alegeri generale.

Cu toate aceste lupte, am con tinuat organizarea si în restul tãrii. Anul trecut avusesem liste în 17 judete, acum aveam în 36.

Toate partidele încep aceleasi certuri pline de intrigi pentru fixarea cadidaturilor. Ele au tinut o sãptãmânã. Eu fixez singur, într-o singurã noapte, toate candidaturile în 36 de judete. Între legionari, nimeni nu se bate pe locuri. Ei cer sã fie pusi ultimii pe listã.

Problema grea este însã problema materialã. O mare parte din judete îsi sustin singure cheltuielile, din contributia legionarilor. Altele însã nu pot. Îmi trebuiesc 50.000 lei numai pentru taxe. Umblu nãucit pânã în ultima zi. Încerc la unul, la altul – nimic.

Mã duc la dl. Nichifor Crainic, directorul „Calendarului", crezând cã poate are el. Nici el nu avea. Cu foaia sa, apãrutã de cinci luni, ne sustine lupta, urmãrind pas cu pas vitejia echipelor legionare, dar sprijin material nu ne poate da. În sfârsit, împrumut prin Pihu si Caranica, care, alergând pe la toti macedonenii, gãsesc suma necesarã. Câteva judete le sustin Focsanii cu Hristache Solomon.

Campania începe. O nouã prigoanã se abate asupra noastrã. Rãspânditi pe un front mare, suntem putini si atacati pretutindeni cu violentã. La Tighina sunt rãniti legionarii Savin si Popescu. La Bârlad, zeci de învãtãtori si preoti sunt târâti în beciuri si maltratati din ordinul D-lui Georgescu-Bârlad. La Vaslui, micile echipe sunt rãnite. La podul Iloaiei si în întreg judetul Iasi, la fel.

La Focsani, bãtrânul Hristache Solomon, cu inginerul Blãnaru si alti zece sunt atacati din ordinul avocatului Neagu, de bandele înarmate ale national-tãrãnistilor, în comuna Vulturul. Cad legionarii la pãmânt, rãniti de ciomege si de cutite. Rãmâne în picioare singur, ca un munte, Hristache Solomon, de obrazul cãruia nu se atinsese nimeni pânã atunci. Se apãrã cuîndârjire, dar pânã la urmã, cade în mijlocul drumului, rãpus de lovituri. Acolo jos, este bãtut cu ciomegele în cap de fiarele acestea care fãceau necontenit caz, pe atunci ca si acum, de legalitate, mijloace civilizate, libertate etc.